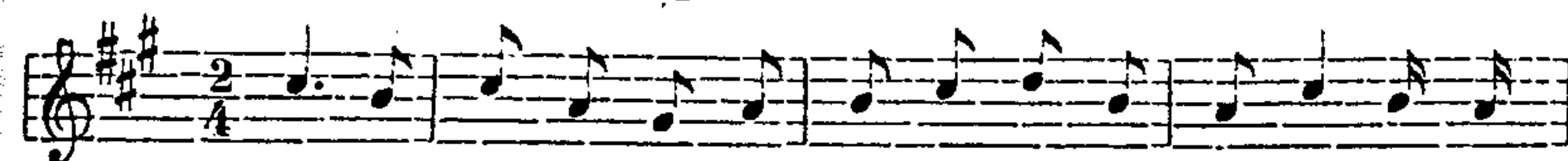
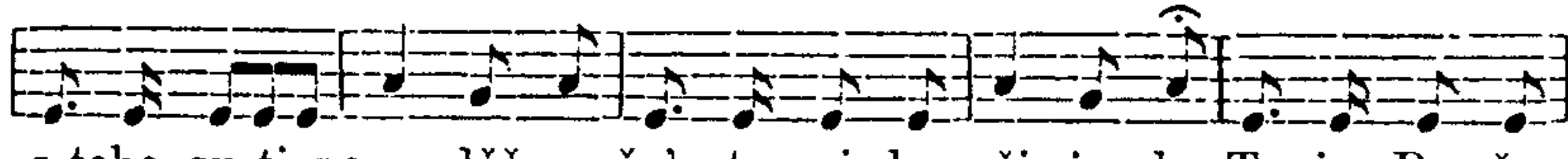

Načež Anička takto odpovídá:

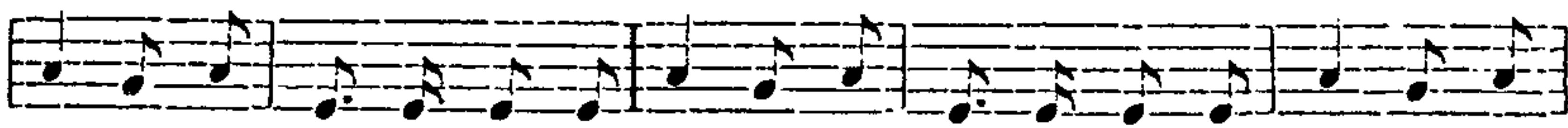

115.

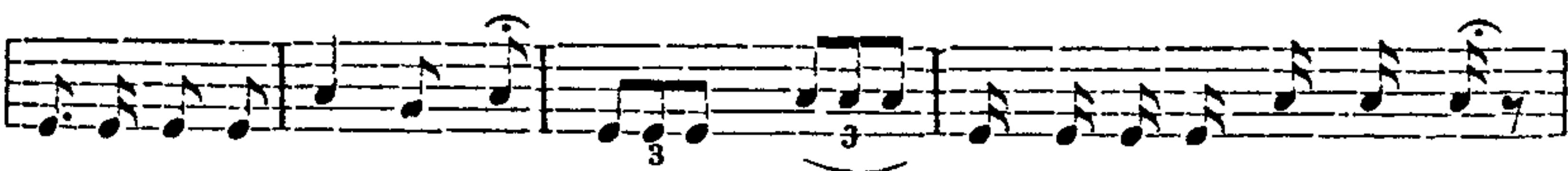
Ho-ja, ho-ja, ho-ja, ka-ma-rád-ko věr-ná mo - ja,

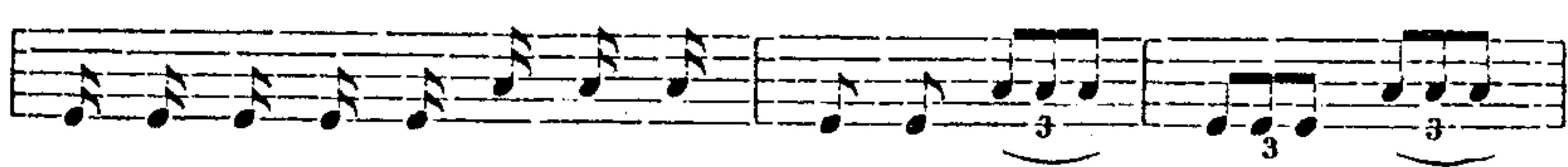
z toho su ti po - vděčna, že's ty mi ho při - ja - že. To je, Bo - že,

mlá-de-nec jak rů-žič - ka na vě-nec, ty si, Bo - že pa - nen-ka

tak jako ho - lu - běn - ka! Kopała*) orała čer-ve-nýma vo - la - ma

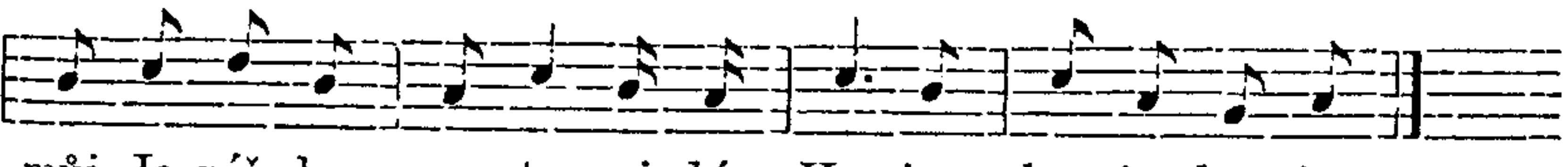
dvě ko - py ži - ta na - ža - že, ko - pu jarého, kopu o - zimého,

do mlý-na ho za - vé-zla, pěknéj bí - žej můky na - mle - že

a ko-láč z ní u- pék - že. Můj ko - láč - ku pěk - ný bí - žý,

můj Ja-níč - ku roz - to - mi - žý. Ho - ja, ho - ja, ho - ja.

Na konec Verunka děkuje Aničce, že s ní hojakala:

Hoja, hoja, hoja,
Kamarádko věrná moja!
Zdrava's na mne hojakała,
A se mnú sa nehněvała;
Proč bychme sa hněvały,
Šak sme si nic neudělały,
Až si něco uděláme,
Teprú my sa pohněváme.
Hoja, hoja, hoja!

*) Kopała, orała a ostatní participia označují přání, mírný rozkaz; srovn. „Zdraví vzkazovali“, srbsk. živili.